

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 217)

Apr (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 37)

20. வைதர்மய மநயோரேதத் ப்ரக்ருதிம் சாநயோ: ச்ருணு

யா ஸா ஸத் அஸதாக்க்யாதி விகல்ப விகலா த்ருவா

21. நித்யோதிதா ஸதாநந்தா பூர்ண ஷாட்குண்ய விக்ரஹா

அஹம் நாராயணீ சக்திர்விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயினீ

பொருள் - இவையே இந்த இரண்டிற்கும் (ப்ரக்ருதி, புருஷன்) இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் ஆகும். இனி நான் அவற்றின் தன்மையைக் குறித்துக் கூறக் கேட்பாயாக. ஸத் - அஸத் என்னும் பேதம் இல்லாமலும், மாறாமலும், ஸ்ருஷ்டியின்போது செயலாற்றியபடி உள்ளதும், ஆனந்தமயமானதும், ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ளதும் ஆகியதே நாராயணீ, விஷ்ணுவின் சக்தி, நாராயணனை விட்டு அகலாத மஹாலக்ஷ்மி என்னும் உள்ள நான் ஆவேன்.

22. மத்த: ப்ரபவதோ ஹி ஏதௌ மய்யேவ லயமேஷ்யத:

ஸாஹமேதாவதீ பாவைர் விவிதைர் விஸ்த்ருதிங்கதா

23. நாராயணோ ப்ரதிஷ்டாய புநஸ் தஸ்மாதுதேம்யஹம்

ஏகோ நாராயணோ விஷ்ணுர் வாஸுதேவ: ஸநாதந:

24. அப்ருதக் பூத சக்தித்வாத் அத்வைதம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம்

ஜ்ஞாந சக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜோமஹோததி:

25. நிஸ்தரங்க: ஸதைவாஸௌ ஜகதேதச்சராசரம்

இதி தே ஸாங்க்ய விஜ்ஞானம் லேசத: சக்ர தர்சிதம்

பொருள் - இந்த இரண்டும் (ப்ரக்ருதி, புருஷன்) என்னிலிருந்தே வெளிப்பட்டு, என்னிலேயே லயிக்கின்றன. அனைத்து வஸ்துக்களுமாக வெளிப்படும் நான், ப்ரளய காலம் தொடங்கி ஸ்ருஷ்டி காலம் முடிய நாராயணனில் லயித்துள்ளேன். ஸ்ருஷ்டியின்போது நான் மீண்டும் அவனிலிருந்து வெளிப்பட்டு, செயலாற்றத் தொடங்குகிறேன். நாராயணனே விஷ்ணுவும், வாஸுதேவனும், எப்போதும் உள்ளவனும் ஆவான். அவன் தன்னுடைய சக்தியை விட்டு (என்னை விட்டு) அகலாமல் உள்ளதால், தோஷம் அற்றவனும், இரண்டாவது என்று இல்லாத ப்ரஹ்மமும், தோஷம் அற்றவனும் ஆகிறான். அவன் ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவற்றின் கடலாக உள்ளான். எப்போதும் அமைதியாக உள்ள அவன், அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் உள்ள இந்த சராசரம் முழுவதையும் பரவி நிற்கிறான். இந்த்ரனே! இப்படியாக ஸாங்க்ய தத்வம் (இங்கு, ஸாங்க்யம் என்றால் ஞானம் என்று பொருள் கொள்க) உனக்கு என்னால் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 217)

அடுத்து முண்டக உபநிஷத் (1-2-11) - தப: ச்ரத்தே ஹி உபவஸந்தி - யார் தவத்தையும் ச்ரத்தையையும் கடைபிடிக்கிறார்களோ - என்று கூறுவதன் மூலம், பலன்களை எதிர்பாராமல் செய்யப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யும் ஞானிகளுக்கு, அவர்களால் இயற்றப்பட்ட அந்தக் கர்மங்கள் மூலமே ப்ரஹ்மத்தை அடையும் நிலை ஏற்படுகிறது எனப்பட்டது. தொடர்ந்து முண்டக உபநிஷத் (1-2-12) - பரீஷ்ய லோகாந் - லோகத்தை புரிந்து கொண்ட பின்னர் - என்பதன் மூலம், அதாவது கர்ம பலன்களுக்காக மட்டுமே கர்மம் புரிகின்ற ஒருவனுக்கு கிட்ட வல்ல நிலையற்ற லோகங்கள் குறித்து அறிந்து கொண்டு, அவைகளிலிருந்து விடுபட்ட மனம் கொண்டு, மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவனாக, ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்காக, அதனை அடையும் உபாயமான ஞானத்தைப் பெறுவதற்காக, ஒரு குருவை அணுகி நிற்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

(அப்போது அந்த குரு அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார்) முண்டக உபநிஷத் (2-1-1) - ததேதத் ஸத்யம் யதா ஸுதீப்தாம் - அதுவே ஸத்யம், கொழுந்து விட்டு எரியும் அக்னியிலிருந்து - என்று தொடங்கி, முண்டக உபநிஷத் (2-1-10) - லோ அவித்யா க்ரந்திம் விக்ரதீஹ ஸோம்ய - குழந்தாய்! இதனை அறிபவன், அறியாமை என்று முடிச்சுகளை அவிழ்த்துக் கொள்கிறான் - என்று முடிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் முன்பு கூறப்பட்ட அக்ஷரம், அனைத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ள வஸ்து, உயர்ந்த ப்ரஹ்மம், உயர்ந்த புருஷன், அவனுக்கு மட்டுமே உரித்தான உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள வஸ்து, அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன் என்றுள்ள அவனிடமிருந்து அனைத்தின் ஸ்ருஷ்டியும் ஏற்பட்டது என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து முண்டக உபநிஷத் (2-2-1) - ஆவி: ஸந்நிஹிதம் - அக்ஷரமான பரமாத்மா யோகிகளால் தங்களுடைய இதயத்தில் காணப்படுகிறான் - என்பதன் மூலம் அக்ஷரமாகிய அந்தப் பரமாத்மா ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் உயர்ந்த புருஷனை (ஜீவாத்மா) விட மேலானவன், உயர்ந்த பரமபதத்தில் உள்ளவன், அளவிட இயலாத அதிசய ஆனந்த ஸ்வரூபம் கொண்டவன், இவனே அனைவருடைய இதயம் என்ற குகையில் அந்தந்த உபாஸகனுக்கு ஏற்ற உபாஸனா தேவதையாய் உள்ளான் என்று கூறப்படுகிறான். அத்தகைய உபாஸனத்திற்கு பரபக்தியே அவசியமானது என்றும் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் அந்த உபாஸகனுக்கு அவித்யை, மோகம் ஆகியவை நீங்கப் பெற்று, ப்ரஹ்ம அனுபவம் அடைகிறான் என்று உபாஸகன் அடையும் நன்மைகளும் கூறப்படுகின்றன. மேலும் (உலகத்தைப் படைத்தல் போன்ற செயல்பாடுகள் தவிர்த்து) அனைத்து விஷயங்களிலும் அவன் ப்ரஹ்மத்தை ஒத்த தன்மையை குணம், ரூபம் போன்ற அனைத்திலும் அடைகிறான். இப்படியாக ச்ருதியில் இந்த ப்ரகரணம் நிறைவு செய்யப்படுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 217)

மூலம் - இவற்றில் அர்த்த ஸ்வபாவமாவது - ஈச்வரனைப்போலே பித்ருத்வாநுரூபமான ப்ரதாபோஷ்மலத்வம் கலசாதே மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தங்களான வாத்ஸல்யாதிகள் அதிசயித்து “ந கச்சிந் ந அபராத்தயதி”, “க: குப்யேத்வா நரோத்தம”, “மர்ஷயாமீஹ துர்பலா” என்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கையும், வால்லப்யாதிசயத்தாலே இவளை முன்னிட்டால் அவன் மறுக்கமாட்டாதொழிகையும், இவ்வர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே இவளைப் பற்றுவார்க்குப் புருஷகாராந்தர அபேசைஷ்யுண்டாய், அநவஸ்தை வராது.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட நிசேஷபரசைஷ ச்லோகத்தில் “அர்த்த ஸ்வபாவம் = பிராட்டியின் இயல்பான தன்மை” என்றால் - தந்தையைப் போன்ற ஸர்வேச்வரனின் பாசத்தில் ஆண்களுக்கே உரிய கண்டிப்புத்தன்மை உள்ளது போன்று இவளிடம் காணப்படாமல், தாய்க்கு மட்டுமே உரியதான வாத்ஸல்யம் முதலியவையே இவளுடைய தன்மையாக உள்ளது என்பதாகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-44) - ந கச்சிந் ந அபராத்தயதி - தவறுகள் செய்யாதவன் யாரும் இல்லை - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-38) - க: குப்யேத்வா நரோத்தம - தனது அரசனுடைய கட்டளைக்கு இணங்கி நடக்கும் அரக்கிகள் குறித்து யார் கோபம் கொள்வார்கள் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-40) - மர்ஷயாமீஹ துர்பலா - அரக்கிகளுக்கு உண்டாகும் துன்பத்தை என்னால் பொறுக்க இயலாது - என்றும் உரைப்பதே பிராட்டியின் தன்மையாக உள்ளது. இவள் அவனுடைய மிகுந்த அன்புக்கு உரியவள் என்பதால், இவளை

முன்னிறுத்தினால், நமக்காக இவள் செய்யும் சிபாரிசை அவனால் மறுக்க இயலாது. இப்படியாக உள்ள இவளுடைய தன்மை காரணமாக, இவள் நமக்காகப் பரிந்து பேசுவதற்காக, நாம் வேறு யாரிடமும் சிபாரிசுக்குச் செல்லவேண்டாம். இப்படியாக சிபாரிசு செய்யும் விஷயத்தில், இவளிடம் சென்றுவிட்டால், சிபாரிசுக்கான முடிவற்ற நிலை (ஒருவரிடம் சிபாரிசு செய்ய மற்றவரிடம் செல்லுதல், அந்த மற்றவரிடம் சிபாரிசு செய்ய வேறு ஒருவரிடம் செல்லுதல் என்று இப்படியே எண்ணற்றவர்களிடம் செல்லுதல்) உண்டாகாது.

மூலம் - “அநுஷ்டானமாவது” - ப்ரஹ்லாத விஷயத்தில் ப்ரேமாதிசயத்தாலே ப்ரதிகூல விஷயத்திற் பிறந்த சீற்றத்தின் கனத்தைக் கண்டு அணுக அஞ்சின ப்ரஹ்மாதிகள் இவளைச் சரணமாகப் பற்றி இவள் முன்னிலையாக ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ரூபனான ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்களென்று புராண ப்ரஸித்தம். “ஸீதாம் உவாசாதிசயா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்”, “ஸீதா ஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தம்” இத்யாதிகளிலும் கண்டுகொள்வது.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட நிசேஷபரசைஷ ச்லோகத்தில் “அநுஷ்டானம் = சான்றோர்களின் நடத்தைகள்” என்றால் - ப்ரஹ்லாதன் மீது கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக, அவனுடைய விரோதியான ஹிரண்யன் மீது கொண்ட சீற்றத்தைக் கண்டு, நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரும் நரஸிம்ஹ ரூபம் எடுத்த ஸர்வேச்வரனை அணுக அஞ்சினார். அப்போது மஹாலக்ஷ்மியைச் சரணம் புகுந்த அவர்கள், அவளை முன்னிறுத்தி நரஸிம்ஹனை அண்டி நின்று துதித்தனர் என்பதைப் புராணங்களில் காணலாம். இதனை, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-2) - ஸீதாம் உவாசாதிசயா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம் - லக்ஷ்மணன் சீதையையும் உயர்ந்த ஸங்கல்பம் கொண்ட இராமனையும் நோக்கி உரைத்தான் - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (15-6) - ஸீதா ஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தம் - சீதையின் முன்னிலையில் லக்ஷ்மணன் இராமனிடம் உரைத்தான் - என்றும் உள்ள வரிகளிலும் காணலாம்.

மூலம் - லோகத்ருஷ்டியாவது, அந்த:புர பரிஜனத்தை அபராத பூயஸ்தையுண்டானாலும், ராஜாக்கள் அல்பங்களான ப்ரஸாநங்களாலே சஷமிக்கக் காண்கை. இவ்வர்த்தம் “மாதர் லக்ஷ்மி யதைவ மைதில ஜந:” என்கிற ச்லோகத்திலும் விவசஷிதம். குருக்தியாவது, நம்மாழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களுடைய “அகலகில்லேன்” முதலான பாசுரங்கள். இவற்றுக்கு மூலமான ஸூக்தவிசேஷ ரூபைகளான ச்ருதிகளையும் கண்டு கொள்வது. இவையடியாக வந்த ஸ்ம்ருதிகளான, “வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்நியத: ச்ரியம்” இத்யாதிகளான செளநகாதி வாக்கியங்கள்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட நிசேஷபரசைஷ ச்லோகத்தில் “லோகத்ருஷ்டி = உலக வழக்கம்” என்றால் அரசர்கள், தங்களுடைய அந்தப்புரத்தில் பணியாற்றுபவர்கள் மிகுந்த குற்றம் செய்தாலும், அவர்களுக்குச் சிறிய தண்டனை மட்டுமே அளிப்பதைக் காணலாம். இதனை ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (51) - மாத: லக்ஷ்மி யதைவ மைதிலி ஜந: தேந அத்வநா தே வயம் த்வத் தாஸ்ய ஏகரஸாபிமாந ஸுபகை: பாவை: இஹ அமுத்ர ச ஜாமாதா தயித: தவ இதி பவதீ ஸம்பந்த த்ருஷ்ட்யா ஹரிம் பச்யேம ப்ரதியாம யாம ச பரீசாராந் ப்ரஹ்ருஷ்யேமச - தாயே! ஸீதே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனக்கு மிதிலை நகரத்து மக்கள் எப்படி உள்ளனரோ அப்படியே நாங்களும் உள்ளோம். உனக்கு என்றும் அடிமைத்தனம் பூண்டு நிற்போம். எங்கள் வீட்டுப் பெண்ணான உனக்கு திருவரங்கத்தில் மட்டும் அல்லாமல் பரமபதத்திலும் மணமகனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை, “உனது கணவன், எங்கள் வீட்டு மாப்பிள்ளை”, என்று சொந்தம் கொண்டாடி நெருங்கி நிற்போம். அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை இனிதே செய்யும் வாய்ப்பு அமையப் பெறுவோம். இதன் மூலம் நாங்கள் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி நிற்போம் - என்பதில் காணலாம். மேலே கூறப்பட்ட நிசேஷபரசைஷ ச்லோகத்தில் “குருக்தி = பூர்வர்களின் அருளிச்செயல்களில்” என்றால், நம்மாழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் - போன்ற பாசுரங்கள் ஆகும். மேலும் ஸ்ரீஸூக்தம் முதலான வடிவங்களில் உள்ள ச்ருதிகளையும் இவ்விஷயத்தில் உதாரணம் கொள்ளலாம். இவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வந்த செளநக ஸம்ஹிதை - வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்நியத: ச்ரியம் - அனைத்து சொற்களின் பொருளாக உள்ள

பரம்பொருளை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணம் கொண்டவன்,
மஹாலக்ஷ்மியைச் சரணம் புகவேண்டும் – போன்ற ஸ்மருதிகளையும் காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 37)

95. ச்ரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாஷ்டன் நெடுநோக்கு சாபமிழிந் தென்னப் பண்ணுமிறே.

அவதாரிகை - நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்க்கு பகவத் கடாஷ்ட விஷயமான வளவிலே நிகில பாபங்களும் நீங்கி இப்ப்ரபாவமெல்லா முண்டாகக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையிலே பகவத் கடாஷ்ட வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ச்ரமணீ யென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஒருவருக்குப் பகவத் கடாஷ்டம் கிட்டிய உடனேயே, அவருடைய அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப் பெற்று, இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவங்கள் பலவும் ஏற்படுமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடையாக, பகவத் கடாஷ்டத்தின் பெருமையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாம் அபிகச்ச” என்று கபந்தன் சொன்ன வந்தரம் “ஸோப்ய கச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்” என்கிறபடியே ஸ்வயமேவ சென்று விஷயீகரித்த வேடுவிச்சியான ச்ரமணியை, “சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்” என்று தேவரீருடைய அழகிய திருக்கண் பார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போய்ப் பரிசுத்தையானேனென்று சொல்லும்படியாகவும்,

விளக்கம் - (சீரமணீ பூதராக்கின புண்டரீகாசுஷன் நெடுநோக்கு) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-57) - சீரமணீம் தர்மநிபுணாம் அபிகச்ச - ஸந்யாஸினியும், தர்மத்தில் நிலை நிற்பவளும் ஆகிய சபரியை அடைவாயாக - என்று கபந்தன் கூறியவுடன், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-57) - ஸோப்ய கச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம் - மிகுந்த தேஜஸ் பொருந்திய சபரியை இராமன் அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமன் தானாகவே சென்று ஏற்றுக் கொண்ட வேட்டுவிச்சியும், அனைத்தும் துறந்தவளும் ஆகிய சபரியை, இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (74-12) - சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம் - ரகுலத்தில் அவதரித்தவனே! உனது குளிர்ந்த திருக்கண்களால் நான் தூய்மை அடைந்தேன். உனது திருவடிகள் காரணமாக நான் மீண்டும் வருதல் என்பது இல்லாத உலகத்தை அடைய உள்ளேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “உம்முடைய அழகான திருக்கண்களின் கடாசுஷம் காரணமாக என்னுடைய பேற்றுக்குத் தடையாக இருந்த பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று தூய்மை அடைதேன்”, என்று கூறும்படியாகச் செய்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனுடைய கடாசுஷம்.

வ்யாக்யானம் - வெள்ளமானது பள்ளத்திலே தானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாத்யஹங்கார அயோக்யதையு மில்லாமையாலே “நிவாஸாய யயௌ வேச்ம விதுரஸ்ய மஹாத்மந:” என்று தானே சென்று க்ருஹத்திலே புக்கு “விதுதாந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச” என்று தம்முடைய ஸ்பர்சமுள்ளவற்றை விரும்பி அமுது செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீவிதுரரை, “பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்கர்மய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாசுஷ! புத்தம் வ்ருஷல போஜனம்” என்று எதிரியானவன் சீறிச் சொல்லச் செய்தேயும், “புண்டரீகாசுஷ” என்னும்படி அழகிய திருக்கண்களில் கடாசுஷத்தாலே ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷங்களும் போய் பரிசுத்தராம்படியாகவும்,

விளக்கம் - (விதுரரைப் பூதர் ஆக்கின புண்டரீகாசுஷன் நெடுநோக்கு) வெள்ளம் தானாகவே பள்ளத்தை நோக்கி ஓடிச் சென்று விழுவது போன்று, உயர்ந்த குலத்தில் பிறவி போன்றவற்றால் ஏற்படுவதான அஹங்காரம் போன்றவை தோன்ற எந்தவிதமான வாய்ப்பும் இல்லாத காரணத்தால், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - நிவாஸாய யயௌ வேச்ம விதுரஸ்ய மஹாத்மந: - மஹாத்மாவாகிய விதுரரின் இல்லத்தில் தங்குவதற்காக க்ருஷ்ணன் சென்றான் -

என்பதற்கு ஏற்ப, தானாகவே வலியச் சென்று விதுரரின் இல்லத்தில் புகுந்தான். தொடர்ந்து, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - விதுதாந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச - எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராத சிறந்த குணம் கொண்ட விதுரர் அளித்த உணவை உண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்ட பின்னர், தான் தொட்டு அளித்த உணவை மிகுந்த விருப்பத்துடன் உண்ட விதுரர், “மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாசுப! புக்தம் வருஷல போஜனம் - மதுஸூதநா! தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனே! பீஷ்மர், துரோணர், துரியோதனனாகிய நான் என்று பலரும் உள்ளபோது, நீ ஏன் தாழ்ந்த விதுரர் வீட்டிற்குச் சென்று உண்டாய்?”, என்று எதிரியான துரியோதனன் மிகுந்த சீற்றத்துடன் உரைத்தபோதிலும், புண்டரீகாசுப - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அழகான திருக்கண்களின் கடாசுஷம் காரணமாக, பிறவியால் ஏற்பட்ட அனைத்து குற்றங்களும் நீங்கப்பெற்று தூய்மை அடையும்படியாகச் செய்த கடாசுஷம்.

வ்யாக்யானம் - “வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளு”கிறபோதை நெடுநோக்காலே பக்த விலோசனத்தில் ருஷிபத்திகளிலே ஒருத்தியை “தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம்” என்று ஸ்வவிஷய ப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாராந் முக்தையாம்படியாகவும், அல்லாதாரை சுஷீண பாபராய் முக்தயர்ஹராம்படி பரிசுத்தராகவும் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷமானது

விளக்கம் - (ரிஷிபத்திகளை பூதர் ஆக்கின புண்டரீகாசுஷன் நெடுநோக்கு) - நாச்சியார் திருமொழி (12-6) - வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது கடாசுஷப் பார்வையால் ரிஷிகளுடைய மனைவிகளில் ஒருவளை, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-22-34) - தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம் - [ராஸலீலை நடைபெற்ற இடமான] அங்கு ஒருவள் தனது கணவனால் தடுக்கப்பட்டவளாக, க்ருஷ்ணனைத் தனது மனதால் வரித்தவளாக, கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சரீரத்தை அப்போதே விட்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னிடம் கொண்ட ப்ரேமையால்

அப்போதே அவள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டவள் என்றாகும்படியாகவும், மற்றவர்களைத் தங்கள் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று மோகஷம் பெறத் தகுதியானவர்கள் என்று பரிசுத்தராகும்படியாகவும் செய்யும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷம் .... [செய்வது என்ன என்று அடுத்து உரைக்கிறார்]

வ்யாக்யானம் - “அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள் மேல் சாபமிழிந்து” என்று அழகிய திருக்கண்களாலே எங்களைப் பார்த்தருளினாயாகில் சாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நசியாத வெங்கள் பாபம் போய்விடு மென்கிறபடியே அநுபவ விநாச்யமான ஸகல பாபங்களும் நிவ்ருத்தமாம்படி பண்ணுமிறே யென்கை. பகவத் கடாசுஷந்தான் ஸகல பாப சுஷபண நிபுணமாகையாலே, பட்டவிடம் “அமலங்களாக” என்னும்படி நிர்தோஷமாமிறே.

விளக்கம் - (சாபம் இழிந்து என்னப் பண்ணுமிறே) திருப்பாவை (22) - அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள் மேல் சாபமிழிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அழகான திருக்கண்கள் கொண்டு எங்களைப் பார்த்து அருளினால், சாபத்தில் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் போன்று “அநுபவித்தால் அல்லாமல் கழியாது” என்றபடி உள்ள எங்களுடைய அனைத்துவிதமான பாபங்களும் அழியும்படிச் செய்யும் அல்லவோ [கடந்த பத்தியின் இறுதியில் உள்ள “ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷம்” இவ்விதம் செய்யும் அல்லவோ என்று கூட்டவேண்டும்]? ஸர்வேச்வரனுடைய பார்வை என்பது அனைத்து பாவங்களையும் அழிக்கவல்லது என்பதால், அந்தப் பார்வை பட்ட இடமானது திருவாய்மொழி (1-9-9) - அமலங்களாக - என்பதற்கு ஏற்ப, தோஷம் இல்லாத இடம் அல்லவோ?

96. கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருள்க ளென்னும்படி ஸர்வ ஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னாக்க லோகமாகத் தம்மைப்போலே ஆக்கும்படியானார்.

அவதாரிகை - இப்படி இவரை ஈச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணிற்று ஏதுக்காக? விசேஷ கடாசுஷ வேஷந்தானேது? இவர்தாம் பின்பு

ஆனபடி எங்ஙனே யென்னு மபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் (கோவ்ருத்திக்கென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இவ்விதம் இவரை ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி சிறப்பாகக் கடைசஷித்தது ஏன்? அத்தகைய சிறப்பான கடைசஷித்தின் தன்மை என்ன? அதன் பின்னர் இவர் எவ்விதம் ஆனார்? இது போன்ற கேள்விகளுக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி” என்று பரமபதத்திற் காட்டிலும் பசுநிரை மேய்க்கையை விரும்பியிருக்குமவனாகையாலே “ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநா க்லிஷ்ட கர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா” என்கிறபடியே கோரசஷணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை, “உத்பந்ந நவசஷ்பாட்யா” என்கிறபடியே தத் போக்யமான புல்லாம்படி பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநமான திருவுள்ளத்தாலே ஸங்கல்பித்த ஸர்வ சக்தியானவன்,

விளக்கம் - (கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன்) - திருவாய்மொழி (10-3-10) - திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் வீற்றுள்ளதைக் காட்டிலும் பசுக்கூட்டத்தை மேய்ப்பதை மிகவும் விரும்புவன் என்பதால், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (5-6-28) - ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநா க்லிஷ்ட கர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா - பசுக்களுடைய நன்மையை எண்ணும் மனம் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய நல்ல மனத்தால், நெரிஞ்சில் முள் நிறைந்த காடாகக் கிடந்த ப்ருந்தாவனம், செழிப்பாக மாறும்படியாக எண்ணப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, பசுக்களை காப்பாற்றும் பொருட்டு நெரிஞ்சில் காடாகக் கிடந்த பிருந்தாவனத்தை, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்(5-6-37) - உத்பந்ந நவசஷ்பாட்யா - புதியதாகப் புற்கள் நிறைந்தன - என்பதற்கு ஏற்ப, பசுக்களுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல புல்லாக மாறும்படி மற்றவர்களுடைய மனநிறைவு என்பதையே தனது பலனாக எண்ணும் திருவுள்ளம் கொண்டு ஸங்கல்பித்த ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - “நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோ ப்ரஹ்மண ஹிதாய ச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோ நம:” என்கிறபடியே, கோரசுஷணத்தோபாதி ஜகத் ரசுஷணத்துக்கும் கடவன் தானே யாகையாலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக,

விளக்கம் - (ஜகத்திதார்த்தமாக) - மஹாபாரதம் - நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோ ப்ரஹ்மண ஹிதாய ச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோ நம: - அந்தணர்கள், பசுக்கள் ஆகியவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வனாகிய அந்தணர்களுடைய தலைவனாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம்; உலகிற்கு நன்மையைச் செய்யும் க்ருஷ்ணா! கோவிந்தா! உனக்கு நமஸ்காரம் - என்பதற்கு ஏற்ப பசுக்களை எவ்விதம் பாதுகாக்கிறானோ அது போன்றே உலகில் உள்ளவர்களைக் காப்பதற்கு உரியவன் பகவானாகிய தானே என்பதால் உலகின் நன்மைக்காக.

வ்யாக்யானம் - “எனைத்தோர் பிறப்பும் - எதிர்கூழல் புக்கு - எனக்கே யருள்கள் செய்ய - அம்மான் திருவிக்கிரமனை - விதி சூழ்ந்தது” என்று அநேக ஜந்மங்கள் நான் பிறந்த ஜந்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்து வந்து எனக்கே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படி ஸர்வேச்வரனை க்ருபை கால் கட்டிற்றென்றும், “நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான்” என்றும் இத்தலையில் குற்றமாதல், (அஜ்ஞாத்வமாதல்,) தன் ஸார்வஜ்ஞயமாதல் பாராதே தன் பேறாகப் பண்ணுமதான வருள்களை நமக்கே அஸாதாரணமாகத் தந்தருளுகிறவனென்றும் இவர் பேசும்படி.

விளக்கம் - (எனக்கே நல்ல அருள்கள் என்னும்படி) - திருவாய்மொழி (2-7-6) - எனைத்தோர் பிறப்பும் ... எதிர்கூழல் புக்கு ... எனக்கே யருள்கள் செய்ய ... அம்மான் திருவிக்கிரமனை ... விதி சூழ்ந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் பிறந்த பல பிறவிகளிலும் தானும் பிறந்து வந்து, எனக்காக மட்டுமே தனது அருளைச் செய்யும்படியாக ஸர்வேச்வரனை அவனுடைய கடாசுஷமானது காலைக் கட்டியது - என்றும், திருவாய்மொழி (8-6-1) - நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மிடம் உள்ள தோஷங்களை ஆராய்தல், அறிவற்ற தன்மையைக் காணுதல், முற்றும் உணர்ந்த தனது மேன்மையைக் கருத்தில் கொள்ளுதல் போன்ற எதனையும் செய்யாமல், கடாசுஷித்தல் என்பதைத் தனது

பேறாகச் செய்து, அந்தக் கடாசுங்களை நமக்கே உடைமையாக அளிப்பவன் என்றும் நம்மாழ்வார் உரைக்கும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதாநாம்” என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின் பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்த்த பலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவரொருவர் விஷயமாகவும் ஒரு மடைப்படுத்தி, “என்னைத் தன்னாக்கி” என்கிறபடியே அஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிற விவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞான சக்திகளை யுடையரம்படி பண்ண, இப்படி அவனால்திருந்தினவிவர், “ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப் போலே வனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்றி” என்கிறபடியே தம்மோடந்வயித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவதேக பரராகப் பண்ணும்படியானா ரென்கை.

விளக்கம் - (ஸர்வ ஸௌஹார்த்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து) - கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுடைய நன்மையை எண்ணுகின்ற என்னை - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து உயிர்களிடமும் காண்பிக்கின்ற ப்ரியத்தின் விளைவான தனது கடாசுங்கத்தை, நம்மாழ்வார் ஒருவர் விஷயமாக மட்டுமே ஆகும்படி ஒரு நிலைப்படுத்தி, (இவரைத் தன்னாக்க) - திருவாய்மொழி (7-9-1) - என்னைத் தன்னாக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப அறியாமை மற்றும் ஆற்றல் இன்மை ஆகியவற்றுக்கு எல்லையாக உள்ள இவரைத் தனக்குச் சமமான ஞானம் மற்றும் சக்தி உள்ளவராக மாற்ற, (லோகமாகத் தம்மைப்போலே ஆக்கும்படி ஆனார்) - இவ்விதம் அவனால் திருந்தின நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (6-7-2) - ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப் போலே வனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்றி - என்பதற்கு ஏற்ப தம்முடன் உள்ள அனைவரும் தன்னைப் போன்றே அவனைக் குறித்து மட்டுமே அனுபவித்தபடி உள்ளது போன்று ஆனார்.

97. அதாவது மயர்வற மதிநல மருளுகை.

அவதாரிகை - தன்னாக்குகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “தன்னாக்க” என்றால் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதென்று, தன்னாக்கவென்றத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. “மயர்வற மதிநலம் அருளுகை”யாவது - அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கை.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள “அதாவது” என்பதில் உள்ள “அது” என்பது கடந்த சூர்ணையில் உள்ள “தன்னாக்க” என்பதைக் குறிக்கிறது. திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளி - என்றால், “அறிவற்ற தன்மையை அடியுடன் நீக்கி, பக்தியின் ரூபத்துடன் கூடிய ஞானத்தை அளித்தல்” என்பதாகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 182)

3-2-2 வன்மா வைய மளந்தவெம் வாமனா நின்

பன்மா மாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்

தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து

நின்மா தாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ் ஞான்று கொலோ

பொருள் - மிகுந்த வலிமையுள்ள இந்தப் பரந்த பூமியை, மென்மையான திருவடிகள் கொண்டு அளந்து, அதன் காரணமாக என்னை உனக்கு வசப்படுத்திக் கொண்ட வாமனனே! உனது லீலைகளுக்கு ஏற்றபடியாக குண வேறுபாடுகள், செயல் வேறுபாடுகள் போன்ற பலவற்றிலும், பலவகையாக உள்ள மாயையாகிய ப்ரக்ருதி காரணமாக, தேவர்கள் உள்ளிட்ட பலவிதமான பிறவிகளில் நான் உழன்றபடி உள்ளேன். எல்லையற்ற காலமாக, எண்ணற்றதாக உள்ளதும், விடுவித்துக் கொள்ளக் கடினமாக உள்ளதும் ஆகிய எனது பாவங்கள் மூலமாகக் கட்டப்பட்ட நான், அவற்றை அடியுடன் அறுத்து, அடையப்பட வேண்டியவனாகிய உன்னுடைய மேன்மை பொருந்திய திருவடிகளை அடைந்து நிலை பெறுவது எப்போது?

அவதாரிகை - “உம்முடைய உடம்பு கொண்டு நாம் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில், நம் உடம்பைக் கொண்டு நீர் இருந்தவிடத்திலே வந்து கிட்டினோமே. வாமந வேஷத்தைக் கொண்டு மஹாபலி முன்னே வந்து நின்றோமே. அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன; “அதுக்கும் தப்பினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “கடந்த திருவாய்மொழியில் - ஆக்கை வழி உழல்வேன் - என்று காரணம் கூறி, உம்முடைய சரீரத்தின் மூலமாக நீவிர் நாம் உள்ள இடம் தேடி வந்து நம்மைக் கிட்ட இயலாது என்றீர். ஆகவே நம்முடைய சரீரத்தைக் கொண்டு நாம் நீவிர் உள்ள இடத்திற்கு வந்து உம்மைக் கிட்டினோம் அல்லவோ? அதாவது, வாமனனாய் வந்து மஹாபலி முன்பாக நின்றோம் அல்லவோ? அங்கு வந்து நம்மை அண்டி நின்றிருக்கலாமே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதனையும் செய்ய இயலவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வன்மாவையமளந்த) அவன் தானே தன்னை கொண்டு வந்து காட்டின இடத்திலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே இருந்த பூமியிறே. ஆஸூர ப்ரக்ருதியான மஹாபலிக்குள்ள இரக்கமும் இல்லையிறே. சுக்ராதிகள் விலக்கச் செய்தேயும், அவர்கள் வழி போயிற்றிலனிறே அவன். மஹாபலி மிடுக்காலே புக்கு அளக்க அரிதான பூமி என்னுதல்; இப்படி வன்மையை உடைத்தான மஹாப்ருதிவியை அளந்த. வடிவினை யில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொண்டு கிடர் காடும் மலையுமான பூமியை அளந்தது என்னுதல்.

விளக்கம் - (வன்மா வையம் அளந்த) - வன்மை என்றால் கடினமான இதயம் என்று கருத்து. மஞ்சா: க்ரோசந்தி - கட்டில் சப்தம் எழுப்புகிறது - என்று கூறும்போது, கட்டிலின் மேல் கிடப்பவர் எழுப்பும் சப்தமே இவ்விதம் கூறப்படுகிறது; இது போன்று, பூமியில் உள்ளவர்களுடைய இதயம் கடினமாக உள்ளதால், பூமியைக் கடினமானது என்று கூறுகிறார். அதாவது அவன் வாமனனாகத் தானே தன்னை நேரடியாகக் கொண்டு வந்து காண்பித்து நின்று இடத்தில், மனதில் எந்தவிதமான நெகிழ்வும் இல்லாமல் இருந்த பூமி அல்லவோ? ஒருவராவது அப்போது நெகிழ்விலையா என்றால் மஹாபலிக்கு நெகிழ்ச்சி இருந்தது என்கிறார். சுக்கிராச்சார்யார் முதலானவர்கள் தானம் அளிக்கவேண்டாம் என்று தடுத்தபோதிலும், அவர்கள் உரைத்ததை மஹாபலி கேட்கவில்லை; ஆக அவனுக்கு இருந்த இரக்கம் கூட மற்றவர்களுக்கு இல்லை என்று கருத்து. “வன்மாவையம்” என்பதற்கு மேலும் ஒரு பொருள் கூறலாம். மஹாபலியின் தோள் வலிமை காரணமாக யாருக்கும் புகுவதற்கு அரிதான பூமி; இப்படிப்பட்ட வன்மையான பூமியை அளந்த. அடுத்து “மிடுக்கு” என்பது தர்மத்தைக் குறிக்கும். அதாவது

தர்மத்தின் வழி நின்ற மஹாபலியை, அதே தர்மமார்க்கத்தில் நிலை நின்று அளக்க அரிதாக உள்ள பூமியை. அதாவது திருவாய்மொழி (3-8-9) – கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாபலிக்கு மனமாற்றத்தை உண்டாக்கவில்லை என்றால் அளப்பதற்குக் கடினமாய் இருந்திருக்கும். எப்படி? மஹாபலி தனது புத்திரனாகிய நமுசி போன்று, பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-8-8) – முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய் – முன்பு நீ வந்த வாமன வடிவத்திலேயே மூன்று அடி அளப்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப தர்மவழியை உரைத்து, “முன்பு வந்தது போன்று வாமனனாக நின்று அல்லவோ நீ அளக்கவேண்டும்? ஆகவே நான் எதனையும் தரமாட்டேன்”, என்று மறுத்திருந்தால், அளப்பதற்கு இயலாமல் போயிருக்கும்; அதாவது அந்தச் சூழலில் இராவணனிடமிருந்து சீதையை மீட்க யுத்தம் செய்த நிலையே ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவன் தானம் அளித்துவிட்டான். அவ்விதம் அளித்த பின்னர், அந்தப் பொருளானது மற்றவர்களுக்குச் சொந்தம் என்று கூற இயலாது. ஆக அவன் அளிக்கவில்லை என்றால் அளப்பது என்பதே நடந்திருக்காது; ஆகவே மஹாபலியை வஞ்சித்து அளந்தான் என்று கருத்து. அடுத்து “வன் மா வையம்” என்பதற்கு மூன்றாவது பொருள் உரைக்கிறார். தாமரையில் உதித்த மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் பூமாதேவி ஆகிய இருவரும் பிடித்துவிடும் மென்மையான திருவடிகள் கொண்டு அல்லவோ காடும், மலையும் என்ற கரடுமுரடான பூமியை அளந்தான்?

வ்யாக்யானம் - (எம் வாமனா) அபஹ்ருத ராஜ்யனான இந்த்ரனுக்காக அல்ல, வாமநாவதாரமும் மதர்த்தம் என்றிருக்கிறார். (நின்) “மம மாயா துரத்யயா” என்று சொன்ன இது எனக்கு ஒருவனுக்கும் பலித்துவிட்டது. (பன்மா மாயம்) மாயமென்கிறது மூலப்ரக்ருத்தியை. பன்மையாவதென்? என்னில், கார்யகதமான தேவாதிநாநாத்வத்தைக் காரணத்தே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாதல். அன்றிக்கே குணத்ரயங்களுக்கு ஆச்ரயமா யிருக்கையாலே, குணபேதங்களியிட்டுப் பலவாகச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (எம் வாமனா) - வாமனனாக இவன் அவதாரம் எடுத்தது என்பது, மற்றவர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைக் கொண்ட இந்த்ரனுக்காக அல்ல; நம்மாழ்வாராகிய தனக்காகவே என்று கூறுகிறார். இதனையே “எம்” என்பதால் உணர்த்துகிறார். (நின்) – கீதையில் (7-14) – மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை

என்பது கடப்பதற்கு மிகவும் அரியது - என்று உரைத்த வாக்கானது என் விஷயத்தில் பலித்து விட்டது. (பன் மாயம்) - மாயம் என்று மூலப்ரக்ருதியைக் கூறினார். “பன்” என்று ஏன் பன்மையாகக் கூறவேண்டும்? அந்த ப்ரக்ருதியின் கார்யமாக உள்ள பல தேவர்கள் என்றும், பலவிதமான பொருள்கள் என்றும் பலவும் பலவிதமாக உள்ளதால் இவ்விதம் பன்மையில் கூறுகிறார். அல்லது மூன்று குணங்களுக்கு ப்ரக்ருதி இருப்பிடமாக உள்ளதாலும், அந்தக் குணங்களில் காணப்படும் வேறுபாட்டாலும் பன்மையில் கூறினார் எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பல பிறவியில்) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தனமாகவினே அநேக ஜந்மங்கள்தான் உண்டாகிறது. அவற்றிலே, (படிகின்ற) தரை காணாதே அவகாஹிக்கிற. “விமுகின்ற” என்னாதே “படிகின்ற” என்கிறது, இவ்வநர்த்தத்திலே வெறுப்பின்றிகே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாந நிர்ந்தேசத்தால், இன்னம் தரை கண்டதில்லை என்கை. (யான்) ஸம்ஸாரபாந்தனான நான்.

விளக்கம் - (பல பிறவியில்) மூலப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் காரணமாக அல்லவோ பலவிதமான பிறவிகள் ஏற்படுகின்றன! அப்படிப்பட்ட பிறவிகளில், (படிகின்ற) - தரை காண இயலாமல் முழுகியபடி உள்ள. “விமுகின்ற” என்று கூறாமல் “படிகின்ற” என்று ஏன் கூறினார்? இவ்விதம் முழுகியபடி உள்ள நிலைமையானது மிகவும் தாழ்ந்தது என்றபோதிலும், இதில் வெறுப்பு ஏற்படாமல், மேன்மேலும் ஈடுபாட்டுடன் பொருந்தியபடி உள்ளதை உணர்த்தவே ஆகும். “படிகின்ற” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறியதன் மூலம், “இன்னமும் இதன் தரையைக் காணவில்லை” என்பதை உணர்த்துகிறார். (யான்) - ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் சென்றபடி உள்ள நான்.

வ்யாக்யானம் - (தொன்மா இத்யாதி) இச்சேதநனுள்ளவன்றே உண்டாய், அநுபவித்தாலும் நசியாததாய், ஈச்வரன் போக்குமன்று ஒரு நிலைநின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரபலமாய், ஒன்றோடொன்று அநுபந்தித்துத் தான் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸறையோடே போக்கி. (தொடர்) என்று விலங்கு. (நின் மா தாள் சேர்ந்து) பரமப்ராப்யமாய் நிரதிசய போக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளைக் கிட்டி. (நிற்பது) பறக்கிறதொன்றிலே பாரம் வைத்தாற்போலே

யிருப்பதொன்றிறே நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஸமாச்ரயணம். “அத ஸோபயங்கதோ பவதி” என்னக்கடவதிறே. (நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ) அது எந்நாளாகவற்றோ. “அபீதாநீம் ஸ கால: ஸ்யாத்” என்னுமாபோலே “இந்நாள்” என்றோர் அவதி பெற்றதாகில் இன்று பெற்றத்தோடொக்கும் என்றும் சொல்லுவர்கள்.

விளக்கம் - (தென்மா இத்யாதி) - ஆத்மாக்கள் எப்போதும் உள்ளது போன்று, அவற்றுடன் எப்போதும் உள்ளதாகவும், எத்தனை அனுபவித்தாலும் அழியாததாகவும், ஸர்வேச்வரன் போக்கினாலும் சிறிதளவாவது அனுபவித்தே போக்கும்விதமாகவும், ஒன்றுடன் ஒன்று பிணையப்பட்டு தொடர்ந்தபடி உள்ளதாகவும், கூட்டமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பாவங்களை அவற்றின் வாசனையுடன் போக்கி. (தொடர்) - இது கைகால்களில் இடப்படும் விலங்கைக் குறிக்கும். விலங்கு போன்று பந்தப்படுத்தும் பாவங்கள். (நின் மா தாள் சேர்ந்து) - மிகவும் உயர்ந்ததான பேறாகவும், அடையத்தக்க இலக்காகவும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதாகவும் உள்ள உனது திருவடிகளை அடைந்து. (நிற்பது) - எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் நிலை நிற்கும் ஸம்ஸாரிகள் பகவானுடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்பது என்பது, பறக்கின்ற எச்சில் இலை மீது பாரம் வைப்பது போன்றதே ஆகும். தைத்திரீய உபநிஷத் - அத ஸோபயங்கதோ பவதி - பயம் ஏற்படக்கூடாது என்பதால் இடைவிடாத நினைவின் வடிவத்தில் உள்ளதான பகவத் நிஷ்டையை அடைபவன் பயம் அற்ற நிலையை அடைகிறான் - என்றது காண்க. (நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ) - அது எந்த நாளிலோ? இவ்விதம் கூறியவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டா என்றால் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (24-35) -(கௌசலையின் வாக்கு) - அபீதாநீம் ஸ கால: ஸ்யாத் - காட்டிலிருந்து நீ மீண்டும் இங்கு வரும் எந்த நாளில் நான் உன்னைக் காண்பேன் - என்பதைக் கூறுகிறார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “இந்த நாளில் அது கிட்டும்” என்று உரைத்தால், அதனைக் கொண்டு தரித்திருக்கலாம்.

3-2-3 கொல்லா மாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர்

எல்லாச் சேனையு மிருநிலத் தவித்தவெந்தாய்

பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை யறுக்கலறா

சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே

பொருள் - கொல்வதற்கு எந்தவிதமான ஆயுதமும் இன்றி, குதிரையை வழி நடத்துவதான சாட்டையை மட்டுமே ஆயுதமாகக் கொண்டு, விரோதிகளை அழித்து, மஹாபாரத யுத்தத்தில் பகைவராகிய கௌரவர் படை மற்றும் பாண்டவர் படை என்று எந்தவிதமான வேறுபாடும் காணாமல், பூமிக்குப் பாரமாயிருந்த அனைத்து படைகளையும், இந்தப் பெரிய பூமியிலிருந்து அழித்த எனது ஸ்வாமியே! அனைத்துவிதமான துன்பங்களுக்கும் காரணமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்துடன் ஏற்படும் அனைத்துவிதமான பந்தங்களையும் அறுத்துக் கொள்ள முயன்றாலும் அது அறுபடாமல் உள்ளது. என்னால் அறுக்க இயலாமல் இதில் சிக்குண்ட நான், விரோதிகளை அழித்துத் தரவல்ல உன்னை அடைவதற்கான, “இதனைக் காட்டிலும் இரண்டாவது உபாயம் இல்லை” என்னும்படியான ஒரு உபாயத்தை நீயே உரைக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “வாமநாவதாரம் முற்காலத்திலேயாகையாலும், நீர் பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக் கிட்டபெற்றிலீராகில், ஒருத்தியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக, பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்து திரிந்தோமே! அங்கே வந்து கிட்ட மாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன; “அங்கும் தப்பினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நாம் வாமனனாக வந்த காலத்திற்குப் பின்னர் நீவிர் வந்தீர். சரி, வாமனாவதாரம் உம்முடைய காலத்திற்கு முன்பே ஏற்பட்டது; நீவிர் அதன் பின்னர் வந்ததால் நம்மை அப்போது அடைய இயலவில்லை என்று கூறுகிறீர். அதுவும் சரியானதே! ஆனால் நாம் திரௌபதியின் திருமாங்கல்யம் காப்பதற்காகப் பாண்டவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்த ஸத்யத்தைக் காப்பாற்றும்விதமாக க்ருஷ்ணனாக வந்தோம் அல்லவோ? நீவிர் அங்கு வந்து நம்மை அடைந்திருக்கலாமே!”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்போதும் கைவிட்டேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொல்லா) துர்யோதனனும் அர்ஜுநனுமாக க்ருஷ்ணன் பள்ளி கொண்டருளா நிற்கச்செய்தே படைத்துணை வேண்டி வந்து, துர்யோதனன் திருமுடிப் பக்கத்திலே இருந்தான்; அர்ஜுநன் திருவடிகளின் பக்கத்திலே இருந்தான்; பள்ளியுணர்ந்தருளி, “ராஜாக்கள் போந்ததென்?” என்ன; துர்யோதனன்

“நான் முற்பட வந்தேன்” என்ன; “பவாநபிகத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்சய:” என்று “நீர் முற்பட வந்ததுக்குக் குறையில்லை. நம் கண் முற்படப்பட்டது இவன் பக்கலிலே” என்று அவனுக்காகத் தான் சில வழக்குச் சொல்லி, “உங்களுக்கு வேண்டுவதென்?” என்ன; “படைத்துணை வேண்டி வந்தோம்” என்ன; “ஆகில் நாராயண கோபாலர்களை ஒருவன் கொள்ளுவது, என்னை ஒருவன் கொள்ளுவது” என்ன; அசேதந க்ரியா லாபங்களைப் பற்றுவாரைப்போலே துர்யோதநன் அவர்களைக் கொண்டு போக, பீஷ்மாதிகள் கேட்டு, “தப்புச் செய்தாய். இனி க்ருஷ்ணன் ஆயுதமெடாதொழிவானாக வேண்டிக் கொண்டு போராய்”, என்ன; அவனும் வந்து “நீ ஆயுதமெடாதொழிய வேணும்” என்ன; “அப்படியே யாகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு, கொலைக்குப் பரிசுமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக்கொண்டு முடித்துப் பொகட்டான்.

விளக்கம் - (கொல்லா) மாக்கோல் என்றால் குதிரையை ஓட்டுகின்ற சாட்டை. பலவிதமான ஆயுதங்கள் க்ருஷ்ணனிடம் உள்ளபோதிலும், சாட்டையை எடுத்தது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒருநாள் க்ருஷ்ணன் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் அங்கு வந்தனர். துரியோதனன் க்ருஷ்ணனிடம் பாரதயுத்தத்திற்குத் தேவையாக படைத்துணையைப் பெறுவதற்காக வந்தான். அப்படி வந்த அவன், க்ருஷ்ணனுடைய திருமுடி அருகில் நின்றான். ஆனால் அர்ஜுனனோ, க்ருஷ்ணனுடைய திருவடி அருகில் நின்றான். அப்போது விழித்து எழுந்த க்ருஷ்ணன், “அரசர்கள் இருவரும் வந்த காரணம் என்ன?”, என்று வினவினான். உடனே துரியோதனன், “நான்தான் முதலில் வந்தேன்”, என்றான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - பவாநபிகத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்சய: - நீ முதலில் வந்தது குறித்து எதுவும் குறையில்லை. ஆனால் நான் முதலில் அர்ஜுனனையே கண்டேன்”, என்று கூறி அர்ஜுனனிடம் குசலம் விசாரித்தான். பின்னர் அவர்களிடம், “சரி, உங்களுக்கு இப்போது என்ன வேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு துரியோதனன், “யுத்தம் செய்யத் தேவையான படைத்துணை பெற வந்தேன்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன் அவர்களிடம், “நம்மிடம் ஒன்பது கோடி நாராயண கோபாலர்கள் உள்ளனர். அவர்களை உங்களில் ஒருவர் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மற்றொருவர் என் ஒருவனை மட்டும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்”, என்றான். அப்போது, கர்மங்களே மோசடித்தை அளிக்கவல்லவை

என்று இருப்பவர்கள் போன்ற துரியோதனன், நாராயண கோபாலர்களை பெற்றுக் கொண்டான். பின்னர் அங்கிருந்து அவன் சென்று பீஷ்மர் போன்றவர்களிடம் நடந்ததை உரைத்தான். அவர்கள், “நீ பெரும் தவறு செய்துவிட்டாய். நீ மீண்டும் க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, இந்த யுத்தத்தில் ஆயுதம் எடுக்கக்கூடாது என்று வேண்டிக்கொள்”, என்றனர். அவனும் க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, “நீ யுத்தத்தில் ஆயுதம் எதனையும் எடுக்கக்கூடாது,” என்று விண்ணப்பித்தான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “அது போன்றே செய்கிறேன்”, என்று கூறி, கொலை செய்வதற்கு எந்தவிதமான கருவிகளையும் திருக்கரத்தில் எடுக்காமல், குதிரையை வழிநடத்தும் சாட்டையை மட்டுமே திருக்கரத்தில் கொண்டு யுத்தத்தை நடத்தினான்.

வ்யாக்யானம் - (பாரதப்போர்) பாரத ஸமரத்திலே. (எல்லாச் சேனையும்) துர்வர்க்கமடையத் திரண்டதிறே உபயஸேனையிலும். இங்கே நாலெந்து பேரும், அங்கே ஒன்றிரண்டு பேருமொழிய முடித்துப் பொகட்டானாயிற்று. (இரு நிலத்து) அவர்கள் பக்கல் நன்மையில்லையே யாகிலும் அங்கே பட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கம் கிட்டும் தேசத்திலே. (அவித்த) பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே வர, காலமேகம் வர்ஷிக்குமா போலே அவித்தான். “மழைகொலோ வருகின்றது” என்றிறே அவன் வரத்துத்தான் இருப்பது. (எந்தாய்) பாண்டவர்களுக்கு அன்று உதவிற்றும் தமக்கு என்று இருக்கிறார்.

விளக்கம் - (பாரதப்போர்) - மஹாபாரத யுத்தத்தில். (எல்லாச் சேனையும்) - இரண்டு தரப்பிலும் தகாதவர்கள் அணி திரண்டிருந்தனர். அப்போது பாண்டவர்கள் படையில் தர்மபுத்ரர்கள் உட்பட சிலரையும், கௌரவர்கள் படையில் அச்வத்தாமன் க்ருபாசார்யர் க்ருதவர்மன் போன்ற சிலரையும் தவிர்த்து மற்ற அனைவரையும் அழித்தான். (இரு நிலத்து) - “இரு” என்றால் பெருமை என்று பொருள். அதாவது பெருமை பொருந்திய இடம். என்ன பெருமை? குருஷேத்ரம் என்ற அந்த இடத்தில், யுத்தத்தில் இறப்போருக்கு, அவர்களிடம் எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை என்றாலும் அவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கம் கிட்டும். அப்படிப்பட்ட இடத்தில், (அவித்த) - பீஷ்மர் போன்றவர்கள் காட்டுத்தீ போன்று பரவி வந்தனர். அப்போது அவர்களைக் காளமேகம் ஒன்று பெருமழை பெய்வது போன்று அணைத்தான். அப்படி அவன் என்ன மழையோ என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-4-1) - மழைகொலோ

வருகின்றது - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ அவன் வருகை உள்ளது! (எந்தாய்) - பாண்டவர்களுக்கு அன்று உதவியதும் தனக்காகச் செய்ததாகவே கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொல்லாவாக்கை) நீ அழியச்செய்தது துர்யோதநாதிக ளளவல்ல கிடாய் இதன் தன்மை. அநுகூலம் போலேயிருந்து பாதகமாமிறே இது. தன் பக்கலிலே போக்யதா புத்தியைப் பிறப்பித்து ஈச்வரனுடைய போக்யதையைத் திரஸ்கரிப்பிக்கும். சிஷ்டர்கள் ஒருவனுக்கு அநேக தோஷமுண்டானால், “அவன் தண்ணியன்” என்று விடுமித்தனையிறே. அப்படியே இவர் இதன் தன்மைகளையெல்லாம் திரள நினைத்து (பொல்லாவாக்கை) என்கிறார். சரீரத்துக்கு அடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற பாபங்களானவை. புணர்வினை என்று சரீர ஸம்பந்தந்தன்னை என்னுதல். (அறுக்கலறா) ராவணன் தலைபோலே முளையா நிற்கும். (சொல்லாய்) இத்தைக் கழித்து நான் உன்னைக் கிட்டும்தொரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும்; நான் அறியில் தப்புவன், நான் அறியாதபடி விரகு பார்க்கவேணும், அது தன்னை எனக்குச் சொல்லவும் வேணும் என்கிறார். (யான்) சிறையிலே கிடப்பாரைப் போலே, ப்ரக்ருதியோடே பிணையுண் டிருக்கிற நான். (உன்னை) ஒரு தேச விசேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உன்னை. (சார்வதோர் சூழ்ச்சியே) சேருவதொரு ப்ரகாரஞ் சொல்லாய். அதாவது “ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அருளிச்செய்கையிறே.

விளக்கம் - (பொல்லாவாக்கை) - எனது சரீரத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதான ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து பெருங்கூட்டமாக உள்ள பாவங்கள். “நீ துரியோதனை அழித்தது போன்று எளிதாக அழிக்கக்கூடிய தன்மை கொண்டது அல்ல எனது இந்தப் பாவங்கள்”, என்கிறார். இவை எனக்கு நன்மை அளிப்பவை போன்று வந்து, தீமையை அளிப்பவை ஆகும். தங்கள் பக்கம் இன்பத்தை ஏற்படுத்தி, ஸர்வேச்வரன் அளிக்கவல்ல இன்பத்தை மறைத்துவிடும். ஒருவனிடம் பல குற்றங்கள் ஏற்பட்டால், “இவன் தாழ்ந்தவன்”, என்று சான்றோர்கள் கைவிடுவார்கள் அல்லவோ? அதே போன்று இவரும் தனது சரீரத்தின் பலவிதமான தோஷங்களை எண்ணியவராக “பொல்லா ஆக்கை” என்கிறார். “புணர்வினை” என்றால் சரீரத்துடனான தொடர்பு. இந்தத் தொடர்பானது, (அறுக்கலறா) - - இராவணன் தலை போன்று, அறுத்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் முளைத்து நிற்பதாகும். (சொல்லாய்) இந்தச் சரீரத் தொடர்பைக் கைவிட்டு நான்

உன்னை அடைவதற்கு ஒரு வழி கூறவேண்டும். நீ எனக்கு உதவி செய்வதை நான் அறிந்தால் அதிலிருந்து தப்பிப்பதற்கே நான் முயல்வேன். ஆகவே நான் அறியாதபடி நீ எனக்கு உதவுவதற்கு வழி பார்க்கவேண்டும். அந்த உபாயத்தை எனக்கு உரைக்கவேண்டும். (யான்) - சிறையில் அடைபட்டுக் கிடப்பவர்கள் போன்று, ப்ரக்ருதியுடன் பிண்ணிப் பிணைந்து கிடக்கும் நான். (உன்னை) - பரமபதம் என்னும் உயர்ந்த இடத்தில் நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள உன்னை. (சார்வதோர் சூழ்ச்சியே) - வந்து சேருவதற்கான வழியை உரைப்பாயாக. அதாவது கீதையில் (18-66) - ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் நான் விடுவிக்கிறேன் - என்பது போன்று எனக்கும் அருளிச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 44)

39. பொருளும் புதல்வரும் பூமியும் பூங்குழலாரும் என்றே

மருள் கொண்டு இளைக்கும் நமக்கு நெஞ்சே மற்றுளார் தரமோ?

இருள் கொண்ட வெந்துயர் மாற்றித் தன்னீறில் பெரும் புகழே

தெருளும் தெருள் தந்து இராமானுசன் செய்யும் சேமங்களே.

விளக்கவுரை - எனது உள்ளமே! நாம் செய்வது என்ன? மிகையான செல்வம், புத்திரர்கள், வசிப்பதற்குச் சிறந்த நிலம், மலர்கள் அலங்கரித்த மனைவி ஆகியவற்றை மட்டுமே விரும்பியபடி உள்ளோம். இவற்றையே மிகவும் உயர்ந்த பொருள்கள் என்று உணவையும் மறந்து, இளைத்து நிற்கிறோம் (இங்கு உணவு என்பது உண்ணும் உணவு, ஞானம் ஆகிய இரண்டையுமே குறிக்கும்). இதனைத் திருமங்கையாழ்வார் - தாயே தந்தை என்றும் தாரமே கிளை மக்கள் என்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன் - என்றார் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞானம் மூலம் நமக்கு ஏற்படும் கொடுமான துயரங்கள் அனைத்தையும் நீக்கி, தன்னுடைய மேன்மேலும் எல்லையற்றுப் பெருகியபடி உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களை நமக்கு வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இவர் நமக்காகச் செய்யும் ரக்ஷணங்கள் (நம்மைக் காப்பாற்றும் செயல்கள்) மற்றவர்களால் செய்யவும் இயலுமோ? அந்தக் கண்ணன் கூட - தூது செல்வது, தேர் ஓட்டுவது, கீதை உபதேசம் செய்வது - போன்ற பலவற்றையும் பாண்டவர்களுக்குக்காக மட்டுமே, குறிப்பாக அவர்களில் ஒருவனான அர்ஜுனனுக்காக மட்டுமே செய்தான் அல்லவோ? ஆனால் எம்பெருமானார் அனைவருக்கும், அனைத்தையும்

உபதேசித்தார் அன்றோ? ஆக இவர் போன்று நமக்கு அந்த மாயக்கண்ணனாலும் உதவ இயலவில்லை என்பது உண்மைதானே! இப்படி உள்ளபோது பொருள், புத்திரர்கள், மனைவி போன்றவையா நம்மைக் காக்கும் – என்று கருத்து.

அவதாரிகை – “உரையாயிந்த நுண்பொருளே” என்று இவர் நேர்கொடு நேர்நின்று கேட்டவிடத்திலும் எம்பெருமானார் ஒரு மறுமாற்ற மருளிச்செய்யக் காணாமையாலே அத்தைவிட்டு, அவர் செய்த வுபகாரங்களை அநுஸந்தித்து அவற்றைத் தம்மருகே யிருக்கிற பாகவதரோடே சொல்ல வொருப்பட்டவாறே, இவ்வளவும் இவர்தாம் அவர்களைக் குறித்து எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுண வைபவத்தை ப்ரஸங்கித்தா ராகையாலே அவர்களும் அந்த குணங்களிலே ஆழங்கால்பட்டு வித்தராய் இவர் சொல்லுமத்தைக் கேட்கவும் மாட்டாதே பரவசராயிருக்க, தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஸம்போதித்து, புத்ர தாரக்ருஹ சேஷத்ராத்ய ப்ராப்த விஷயங்களிலே மண்டி நிஹீநராய்ப் போந்த நமக்கு அஜ்ஞாநத்துக்குடலான துக்கத்தைப் போக்கி, நித்யமாய் நிரவதிகமா யிருக்கிற தம்முடைய கல்யாணகுண ஜாதமெல்லாம் தெளியும்படியான அறிவைக் கொடுத்தருளின எம்பெருமானார் செய்த ரக்ஷணங்கள் பின்னை ஒருவராலே செய்யப்போமோ வென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “உரையாய் இந்த நுண்பொருளே” என்று எம்பெருமானாருடைய திருமுன்பாக நின்று நேருக்குநேர் விண்ணப்பித்தார். ஆனால் இதற்கு எம்பெருமானார் எத்தகைய விடையும் அருளிச்செய்யவில்லை. ஆகவே அதனை விடுத்து, எம்பெருமானார் தனக்குச் செய்தருளிய உதவிகளை எண்ணியவராக, அவற்றைக் குறித்துத் தன்னருகில் உள்ள பாகவதர்களுக்கு உரைக்க முனைந்தார். இவை அனைத்தையும் இவர் அவர்களிடம் உரைத்து, மேலும் எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களையும் விளக்கியதால், அவர்கள் அந்தக் குணங்களில் ஆழமாக ஈடுபட்டு, இவர் கூறுவதைச் செவிமடுக்காமல் பரவசம் அடைத்து, இவரிடம் ஏதும் உரைக்காமல் நின்றனர். இதனைக் கண்ட இவர் தமது திருவுள்ளத்தை அண்டி நின்று, “புத்திரன், மனைவி, வீடு, இடம் போன்று உலக விஷயங்களில் மட்டுமே எப்போதும் புதைந்து நின்று தாழ்ந்து போன நமக்கு, நம்முடைய அறியாமையின் அடிப்படையான துக்கத்தினைப் போக்கி, எப்போதும் எல்லையற்று விளங்கும் தனது திருக்கல்யாண

குணங்கள் புலப்படும்படியான அறிவை அளித்தருளிய எம்பெருமானார் செய்த கரையேற்றும் முயற்சிகளை வேறு யாராலும் செய்ய இயலுமோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சே) கீழில் பாட்டுக்களிலே தமக்கு எம்பெருமானார் க்ருபையாலே ப்ராப்தமான ஸம்ருத்தியையும், அவருடைய கல்யாணகுண வைபவத்தையும் ஸமீபவர்த்திகளான பாகவதர்களோடே சொல்லிக் கொண்டு போருகிறவளவிலே, அவர்கள் அவற்றில் வித்தராய் பரவசராய் ஒரு மறுமாற்றமாகிலும் அருளிச்செய்ய மாட்டாதே யிருந்தவாறே தம்முடைய நெஞ்சைப் பார்த்து தாம் பெற்ற பல பரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார். (பொருளும்) ஸமஸ்த புருஷார்த்த ஸாதநமாய் ஸ்வஜநங்களோடே கூடி யாவஜ்ஜீவம் ஸுகிக்கைக்குறுப்பா யிருந்துள்ள தன, கநக வஸ்து வாஹநாதி ஸகல பதார்த்தங்களும். (புதல்வரும்) “புத்ரோத்பத்தி விநாசாப்யாம் ந பர ஸுக துக்கயோ:” என்கிறபடியே இனி இதுக்கவ்வருகே ஒரு ஸுகமில்லை என்னலாம்படி நிரவதிக ஸுகருபனாயும், கரணாம் பாடவ தசையிலே பேஷுகனாயும், “புந்நாம்நோ நரகாத்த்ராயேத்” என்கிறபடியே அத்ருஷ்டோபகாரகனாயு மிருந்துள்ள புத்ரனும். (பூமியும்) சல ஸ்வபாவங்களான வஸ்துக்களைப் போலன்றிக்கே ஸ்த்தாவரமாகையாலே புத்ர பௌத்ராதி பர்யந்தமாக ஜீவந ஹேதுவான சேஷத்ரமும். (பூங்குழலாரும்) பரிமள ப்ரசுரங்களான புஷ்பங்களாலே பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட கபரீ பந்தங்களை யுடையளாய், “பார்யா ஸமோ நாஸ்தி சரீர தோஷணே” என்று ச்லாகிக்கப்பட்ட நல்ல தாரமும்.

விளக்கம் - (நெஞ்சே) - கடந்த பாசுரங்களில் தனக்கு எம்பெருமானாருடைய கருணை காரணமாக ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகள் மற்றும் அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களுடைய வைபவம் ஆகியவற்றைத் தன் அருகில் உள்ள பாகவதர்களிடம் உரைத்தார். அப்போது அவர்கள் அதில் ஈடுபட்டு, பரவசம் அடைந்து, இவரிடம் ஏதும் உரைக்காமல் மௌனமாக நின்றனர். இதனால் தனது உள்ளத்திடம், தான் பெற்ற பலன்களின் தொகுப்பை உரைக்கிறார். (பொருளும்) - மோஷும் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் பெறுவதற்கான உபாயமாகவும், தன்னைப் போன்ற உள்ள உறவினர்களுடன் சேர்ந்து இந்த உயிர் உடலில் நிலைநிற்கும்வரை சுகமாக இருப்பதற்குத் துணையாகவும் உள்ள தனம், பொன், வாகனம் போன்ற பலவிதமான பொருள்களும். (புதல்வரும்) - புத்ரோத்பத்தி விநாசாப்யாம் ந பர ஸுக துக்கயோ: - புத்திரன் பிறப்பதும், இறப்பதும் போன்ற

[முறையே] உயர்ந்த சுகமும் இல்லை, துன்பமும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி, இதனைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு இன்பம் இல்லை என்று கூறலாம்படி எல்லையற்ற சுகரூபனாகவும், அனைத்தையும் அனுபவிப்பவனும், புந்நாம்நோ நரகாத்தராயேத் - “புத்” என்னும் நரகத்திலிருந்து உயர்த்துபவன் புத்திரன் - என்பதற்கு ஏற்ப பலவிதங்களிலும் உதவிகள் செய்பவனும் ஆகிய புத்திரன். (பூமியும்) - அசையும் தன்மை கொண்ட பொருள்கள் போன்று அல்லாமல், அசையாமல் உள்ளதால் புத்திரன், பேரன் என்று பலருக்கும் வாழ்வதற்கு ஆதாரமாக உள்ள இருப்பிடம். (பூங்குழலாரும்) - மிகுதியான பரிமளத்திற்கு இருப்பிடமான மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலை உடையவளும், பார்யா ஸமோ நாஸ்தி சரீர தோஷணே - சரீரத்தைப் பேணுவதில் மனைவிக்கு நிகர் யாரும் இல்லை - என்று போற்றப்படுபவளும் ஆகிய நல்ல மனைவியும்.

வ்யாக்யானம் - (என்றே மருள் கொண்டிளைக்கும்) “சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:” என்று சொல்லப்படுகிற ஆகாரத்தை மறந்து, இவை தாரக போஷக போக்யங்களென்று இவற்றிலே ஸக்தனாய் ப்ரமித்து, அந்த அஜ்ஞாநத்திலே துவக்குண்டு, அவஸந்நராய்ப் போந்த நமக்கு. “தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளை மக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்” என்றும், “புத்ர தார க்ருஹ சேஷத்ர ம்ருக த்ருஷ்ணாம்பு புஷ்கலே க்ருத்யா க்ருத்ய விவேகாந்தம் பரிப்ராந்தம் இதஸ் தத:” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (என்றே மருள் கொண்டிளைக்கும்) - ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் - சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா: - எனது எஜமானனே! நிலங்கள், நண்பர்கள், செல்வம், புத்திரர்கள் மனைவி, பசுக்கள், வீடுகள் போன்ற அனைத்தும் உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ளன - என்று கூறப்படுவதான அடிப்படை விஷயத்தை மறந்து, இது போன்றவையே உயிர் தரிப்பதற்கும் இன்பம் அனுபவிப்பதற்கும் அவசியமானவை என்று கருதி, இவற்றிலிருந்து விலகாமல் மயங்கி, அத்தகைய அறியாமையில் சிக்குண்டு, துன்பம் அடைந்து நிற்கும் நமக்கு. பெரிய திருமொழி (1-9-1) - தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளை மக்களென்றும்

நோயே பட்டொழிந்தேன் - என்றும், தேவராஜ அஷ்டகம் (5) - புத்ர தார க்ருஹ சேஷத்ர ம்ருக த்ருஷ்ணாம்பு புஷ்கலே க்ருத்யா க்ருத்ய விவேகாந்தம் பரிப்ராந்தம் இதஸ் தத: - (ஸம்ஸாரம் என்ற வனத்தில்) ஆசை என்னும் மரங்கள், மக்கள், மனைவி வீடு நிலம் இவைகள் கானல் நீர் போல் நிறைந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட வனத்தில் செய்யவேண்டியவை எவை, செய்யத்தகாதவை எவை என்னும் பகுத்தறிவில்லாத குருடனாகவும் இங்கும் அங்கும் அலைந்து - என்றும் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (இருள் கொண்ட வெந்துயர் மாற்றி) “அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி பகவந் பவதுர்த்திநே பத: ஸ்கலித மாம் அவலோகய அச்யுத” என்கிறபடியாலே அஜ்ஞாந மூலமாய், க்ருடமாயிருக்கிற துக்கத்தை ஸவாஸநமாக நிவர்த்திப்பித்து. (தன்னீறில் பெரும்புகழ்) ஸ்வாபாவிகமாய் அவதி யின்றிக்கே மேன்மேலும் பெருகி வருகிற மஹத்தான உம்முடைய கல்யாணகுண ஜாதத்தை. (தெருளும் தெருள் தந்து) தெளியும்படியான ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து. (இராமாநுசன் செய்யும் சேமங்களே) இப்படி எம்பெருமானார் செய்தருளும் ரக்ஷணங்கள். (மற்றுளார் தரமோ) எத்தனை தரமுடையரானாலும் செய்ய சக்தரோ. “அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேனே” என்றாப்போலே சரமபர்வமான எம்பெருமானார் பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞரா யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (இருள் கொண்ட வெந்துயர் மாற்றி) - ஸ்தோத்ர ரத்னம் (49) - அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி பகவந் பவதுர்த்திநே பத: ஸ்கலித மாம் அவலோகய அச்யுத - பகவானே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! விவேகம் இல்லாமை என்னும் மேகங்களால் இருளடைந்த திசைகளைக் கொண்டதும், பலவிதமான துன்பங்களை இடைவிடாமல் பொழிவதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் என்னும் மழைக்கால இருளில், நல்ல வழியிலிருந்து விலகிய என்னை நோக்குவாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப அறியாமைக்கு மூலமாகவும், கொடூரமாகவும் உள்ள துக்கத்தை, அதன் வாசனையுடன் விலக்கி. (தன்னீறில் பெரும்புகழ்) - இயல்பாகவே எல்லையில்லாமல் மேன்மேலும் பெருகி வருவதான மேன்மையான உம்முடைய திருக்கல்யாணகுணங்களுடைய கூட்டத்தை. (தெருளும் தெருள் தந்து) - உணர்ந்து கொள்வதற்கு ஏற்ற ஞானத்தை அளித்து.

(இராமாநுசன் செய்யும் சேமங்களே) - இப்படியாக எம்பெருமானார் செய்தருளும் நம்மைக் காக்கும் செயல்பாடுகளானவை (மற்றுளார் தரமோ) - வேறு ஒருவர் எத்தனை மேன்மை கொண்டவர் என்றாலும் அவரால் செய்ய இயலுமோ? திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேனே - என்பது போன்று எல்லைநிலமான எம்பெருமானாரிடம் சென்று செய்ந்நன்றி அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மற்றுளார் தரமோ) கழுத்திலே ஓலை கட்டிக்கொண்டு திரிந்தும், ஸாரத்யம் பண்ணியும், பதினெட்டத்யாயம் கீதையை உபதேசித்தும், “ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றும், “அபயம் ஸர்வ பூதேயோ ததாம்ய ஏதத் வ்ரதம் மம” என்றும் அநேக ப்ரகாரமாக “படாதன பட்டும்” ஒருவனையாகிலும் ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷித்தா னல்லன். “நாராயணேமஹ திலோசகுராவதந்தே கோமாநுஷ ச்ரியமவாப ஸநாதிநீம்தாம் ராமாநுஜே புவிமிதே ஸகலோபி ஜந்துஸ் ஸம்ஸார திவ்யபதயோர் ந ஹி வேத்தி பேதம்” என்கிறபடியே நெஞ்சே! கண்டாயே? எம்பெருமானார் நமக்குப் பண்ணின உபகார பரம்பரை வாசாமசோசரமாய்த்து. “தென் அரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்க்காமோ? சேனையர்கோன் முதலான சூரியட்கர்காமோ? மன்னிய சீர் மாறன் அருள்மாரி தமக்காமோ? மற்றும் உள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ? என்னுடைய பிழை பொறுக்க யாவருக்கு முடியும்? எதிராசா உனக்கு அன்றி யான் ஒருவர்க்கு ஆகேன்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஜீயருமநுஸந்தித் தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (மற்றுளார் தரமோ) - பாண்டவர்களுக்காகத் தூது போயும், தேர் ஓட்டியும், பதினெட்டு அத்யாயங்கள் கொண்ட ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையை உபதேசித்தும், கீதையில் (18-66) - ஸகல பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - உன்னை அனைத்துவிதமான பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் - அபயம் ஸர்வ பூதேயோ ததாம்ய ஏதத் வ்ரதம் மம - அடைக்கலம் என்று புகுந்த யாராகிலும் அடைக்கலம் அளிப்பேன் என்பது எனது விரதமாகும் - என்றும் உரைத்தும்; இப்படியாகப் பலவிதமாக, திருவாய்மொழியில் (7-5-2) - படாதன பட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப முயன்றாலும், பாண்டவர்களில் ஒருவரையாவது ஸர்வேச்வரன் காப்பாற்றினான் என்பது இல்லை. ஆனால், நாராயணேமஹ திலோசகுராவதந்தே கோமாநுஷ ச்ரியமவாப

ஸநாதிநீம்தாம் ராமாநுஜே புவிமிதே ஸகலோபி ஜந்துஸ் ஸம்ஸார திவ்யபதயோர்
 ந ஹி வேத்தி பேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானார் நமக்குச் செய்த
 உபகாரங்களை எண்ணினால், சொற்கள் கொண்டு அளவிட்டு உரைக்க இயலாது.
 ஆர்த்தி ப்ரபந்தத்தில் (26) - தென் அரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட்காமோ?
 சேனையர்கோன் முதலான சூரியட்கர்காமோ? மன்னிய சீர் மாறன் அருள்மாரி
 தமக்காமோ? மற்றும் உள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ? என்னுடைய பிழை
 பொறுக்க யாவருக்கு முடியும்? எதிராசா உனக்கு அன்றி யான் ஒருவர்க்கு ஆகேன்
 - எம்பெருமானாரே! நான் செய்த பலவிதமான பிழைகளை பெரியபெருமானான
 திருவரங்கன் பொறுத்துக் கொள்வானா? ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் தொடக்கமாக உள்ள
 பிராட்டிமார்கள் பொறுத்துக் கொள்வார்களா? சேனைமுதலியார் தொடக்கமாக
 உள்ள நித்யஸூரிகள் பொறுத்துக் கொள்வார்களா? என்றும் உயர்ந்த குணங்கள்
 பொருந்திய நம்மாழ்வாரும், திருமங்கை ஆழ்வாரும் பொறுத்துக் கொள்வார்களா?
 மற்றும் நாதமுனிகள் தொடக்கமாக உள்ள ஆசார்யர்கள் பொறுத்துக்
 கொள்வார்களா? இவ்விதம் எனது பிழைகளை யாரால்தான் பொறுத்துக் கொள்ள
 இயலும்? எம்பெருமானாரே! இனி உன்னை அல்லாமல் வேறு யாரிடமும்
 செல்லமாட்டேன் - என்று இதே கருத்தை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள்
 அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்